

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: J.P.**, bytem V. 329, K., proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2013, č.j. KrÚ-20693/2013 OŠK OKPP,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 20.5.2013 byl podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zahájen soudní přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - Městského úřadu Králíky č.j. 4736/2009/SK/JP, ze dne 30.10.2012, kterým bylo podle ustanovení § 14 odst. 3 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“) k žádosti P.P. ze dne 10.8.2009 vysloveno, že je nepřipustné provést v prvním patře uličního průčelí domu čp. 329 v ulici V., K., Městská památková zóna Králíky,

výměnu šesti bílých oken, dřevěných, špaletových, dvoukřídlých, vnějších ven otvíravých, členěných na šest tabulí, s větracími

křídly v horní třetině, a to za okna nová plastová, dovnitř otvíravá se zachováním původního vzhledu a členění.

Žalobní body:

Žalobce v obecné rovině tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí, když dle jeho názoru žalovaný porušil zásady činnosti správních orgánů, princip proporcionality, legitimního očekávání, materiální pravdy a zákazu zneužití správního uvážení. V konkrétní rovině pak žalobce uvádí následující žalobní body:

- 1) Rozhodnutí žalovaného zasahuje do vlastnického práva žalobce, které je chráněno čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalobce vyslovuje svůj názor o protiústavnosti ustanovení § 14 a § 6 památkového zákona, na jehož základě byla vyhlášena Městská památková zóna Králíky. Žalobce má za to, že omezení vlastníků nemovitostí nacházejících se v památkové zóně, kteří jsou tak povinni vyžádat si závazné stanovisko podle § 14 památkového zákona a jsou v porovnání s vlastníky nemovitostí prohlášených za kulturní památku znevýhodněni, když jim nejsou ani částečně formou příspěvku kompenzovány s tím související náklady na údržbu a rekonstrukci nemovitosti, je v rozporu s ustanovením čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť dochází bez náhrady k omezení vlastnického práva. Dle žalobce ve správním řízení týkající se jeho věci nebyl prokázán veřejný zájem, který by zdůvodňoval takové omezení vlastnického práva žalobce, a to bez náhrady.
- 2) Žalobce namítá, že Vyhláška o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích Východočeského kraje KNV v Hradci Králové ze dne 17.10.1990 je neplatným právním předpisem. Žalobce tvrdí, že obsah schváleného nařízení a obsah nařízení vyhlášeného se v podstatných náležitostech liší, což způsobilo, že nedošlo k řádné publikaci tak, jak bylo nařízení schváleno a současně, že jeho obsah neodpovídá zákonným předpokladům. Žalobce pak celé řízení v jeho věci považuje za nezákonné a vydané rozhodnutí a za nicotné. Žalobce má za to, že tím, že předpis byl přijat KNV, nikoliv Ministerstvem kultury, došlo k překročení pravomoci orgánu, který navzdory své nepříslušnosti právní předpis vydal. Obsah nařízení přitom dle žalobce odporuje čl. 2 odst. 2 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť zákon nepřipouští diferenciaci zón v zóně.
- 3) Žalobce namítá, že nebyla posuzována proporcionalita mezi veřejným zájmem a na ochranu památkových hodnot a zásahem do jeho vlastnického práva. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 A 4/2011 byl správní orgán zavázán provést test proporcionality v rozsahu tam vymezeném (pravdivost tvrzení ohledně možnosti nahradit špaletová okna zcela kopírujícími plastovými, cena plastových oken, možnost renovace a její cena u stávajících oken, pořízení nových špaletových oken, adekvátnost náhražky plastovými okny za špaletové, spravedlnost požadavku na nová špaletová okna, dostatečnost nižšího omezení vlastníků nemovitosti ve smyslu povolení plastových oken). Žalobce má za to, že

ve vztahu k posouzení otázky, zda mohou plastová okna zcela kopírovat stávající špaletová okna, došlo k porušení principu materiální pravdy, proporcionality a vázanosti názorem odvolacího orgánu. Zejména žalobce uvedl, že správní orgán neprovedl důkaz ohledáním předmětných oken a nezdokumentoval je relevantním způsobem. Rozhodnutí je tak nedostatečně zdůvodněno. Stejně tak ve vztahu k posouzení otázky, zda mohou plastová okna adekvátně nahradit stávající špaletová okna, nachází žalobce pouze vágní odpověď žalovaného. Žalobce uvedl, že v některých památkových zónách jsou dle informací dostupných na webových stránkách společnosti ADITUS CZ, s.r.o. plastová okna zjevně povolována. Ve vztahu k posouzení spravedlivého požadavku na vlastníka nemovitosti žalobce uvádí, že cena špaletového okna se pohybuje okolo 18.000,-Kč oproti ceně za plastové okno okolo 7.000,-Kč. Tvrzení správního orgánu o výrobcí špaletového okna za poloviční cenu považuje za účelové a má za to, že v uvedeném smyslu došlo k porušení zásady materiální pravdy. Správní orgán prvního stupně zcela opomněl vypořádat se s tím, zda postačuje nižší zatížení vlastníka povolením plastových oken, a to zejména a s ohledem na užitné vlastnosti. Stejně tak žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal.

Žalobce provedl vlastní analýzu používání plastových oken v památkových zónách a dospěl k závěru, že žalovaný používá nepřiměřeně extenzivní výklad ochrany veřejného zájmu. Za rozhodující se přitom dle žalobcových zjištění zpravidla považuje tvar, velikost, způsob otevírání, profilace a barevnost nových oken, nikoliv jejich materiál. Žalobce považuje za nesmyslné, aby byla státní správa v obdobných věcech vykonávána na území ČR diametrálně odlišným způsobem. To, jak jednají správní orgány v případě žalobce, považuje za šikanózní. Žalobce to považuje za porušení zásady legality, neboť státní správa není uplatňována způsoby a v mezích, které stanovuje zákon.

- 4) Správní orgán vychází z nesprávně pochopeného předmětu řízení, čímž činí řízení zmatečným. Nešlo totiž o to, zda jdou špaletová okna vyrobit, či kdo je umí vyrobit, nýbrž o to, zda plastová okna rozměrů a vzhledu jako stávající okna vyhovují požadavkům památkové ochrany.
- 5) V řízení mělo dojít k formálně korektnímu umožnění seznámení se s podklady, tedy předložit pouze to, co bude využito jako podklad, a ne k pouhému předložení celého spisu. Uvedený postup ztěžuje uplatnění práv účastníků řízení, čímž je zasahováno do práva žalobce garantovaného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
- 6) Stav oken je správnímu orgánu znám pouze z vjemů jeho pracovníků, absentují písemné záznamy, protokoly, úřední záznamy. Nejde přitom o notoriety. Žalobce se přitom k poznatkům získaným pravidelnou pochůzkovou činností správního orgánu nemohl vyjádřit, neboť s nimi nebyl seznámen.
- 7) Stěžejním podkladem byl posudek Ing. Bukovského. Ten však nebyl znalcem pro dané řízení ustanoven, kdyby tomu tak bylo, namítal by žalobce námitku jeho podjatosti. Tento podklad, respektive způsob, jakým byl získán, poškozují procesní práva účastníka řízení. Obsahově je posudek nekorektní, neobjektivní,

účelový, nedostatečně odůvodněný a nesrozumitelný. Tím, že nebyl proveden jako znalecký posudek, došlo k porušení zásady procesní ekonomie.

- 8) Žalobce v odvolání uvedl, že okna na předmětném domě nepokládá za historicky cenná, když pocházejí ze 70. let minulého století. Má za to, že nebylo v tomto ohledu provedené dostatečné dokazování, nebyla důkazně podchycena reálná podoba a stav oken. Byla tak porušena zásada materiální pravdy, neboť nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti.
 - 9) Žalobce sporuje tvrzenou notorietu o dominantě oken v průčelí předmětného domu. Odvolací orgán použil k prokázání uvedeného fotografie, které nebyly podkladem ve správním řízení před správním orgánem prvního stupně. Z takto získaných podkladů nemohl žalovaný vycházet, neumožnil žalobci seznámit se s těmito podklady rozhodnutí. Fotografie nebyly pořízeny z míst, kam se dostane běžný turista. Došlo k porušení práva garantovaného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
 - 10) Správní orgány se zaštiťují metodickými publikacemi Národního památkového ústavu. V použité metodice se hovoří přímo o kulturních památkách. Necílí na památkové zóny. Podmínky ochrany jsou tak nepřiměřeně zostřovány na nemovitosti, které nejsou kulturními památkami. Jde pak o zneužití správního uvážení. Uvedený postup odporuje zásadě přiměřenosti, neboť není použit takový zásah, jehož intenzita dostačuje k dosažení požadovaného účelu.
 - 11) Žalovaný nehorázně uzavírá, že zvýšené náklady lze kompenzovat zisky z pronájmu přibližně v průběhu jednoho roku. To považuje žalobce za nesmyslnou argumentaci, čímž se žalovaný ocitá zcela mimo právní rámec.
 - 12) Bylo porušeno právo na rozhodnutí ve lhůtě přiměřené okolnostem.
- Žalobce dne 24.5.2013, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby, doplnil další žalobní body.
- 13) Hranice a rozsah městské památkové zóny je jinak vymezen v územním plánu města a jinak v mapě památkové zóny. Způsob ochrany není uveden u většiny objektů městské památkové zóny v katastru nemovitostí. Žalobce uvedené okolnosti vnímá jako zásah do jeho právní jistoty.
 - 14) Správní orgány postupovaly neobjektivně ve vztahu k posouzení šíře profilu rámu okna, když toto posuzují pouze u plastových oken. Je tak porušována zásada materiální pravdy a předvídatelnosti rozhodnutí.
 - 15) Postup žalovaného ohledně hodnocení podkladů rozhodnutí ve smyslu jejich doplnění je nesrozumitelný a zmatečný,

S ohledem na shora uvedené navrhl žalobce, aby krajský soud předložil věc k posouzení ústavnosti § 6 a § 14 památkového zákona a současně k posouzení ústavnosti Vyhlášky o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích Východočeského kraje Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Dále žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž uplatnil právo na náhradu soudního řízení ve výši 3.000,-Kč za uhrazený soudní poplatek za podání žaloby ve věci správního soudnictví.

Vyjádření žalovaného:

Ad 1) Žalovaný poukázal na závazek České republiky vyplývající z Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy č. 73/2000 Sb.m.s., která v čl. 6 odst. 1 deklaruje závazek poskytnout prostřednictvím veřejných úřadů finanční podporu na údržbu a restaurování architektonického dědictví na svém území v souladu s celostátními, regionálními a místními pravomocemi a v rámci omezení dostupnými rozpočtovými prostředky. Žalovaný uvedl, že žalobce má možnost požadovat poskytnutí finančních prostředků ze státních programů, např. Zelená úsporám nebo z grantů poskytovaných Pardubickým krajem v oblasti památkové péče. Veřejný zájem na zásah do vlastnického práva žalobce je dle žalovaného dostatečně v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prokázán. Přiměřenost do práv žalobce považuje rovněž za dostatečně prokázanou.

Ad 2) Co se týče tvrzené neplatnosti právního předpisu Vyhlášky KNV, má žalovaný za to, že zejména jestliže došlo k její publikaci, což žalobce nepopírá, pak je třeba ji považovat za platnou. Vyhláška obsahuje veškeré náležitosti podle právní úpravy v době svého vzniku. Vymezování památkové zóny na části A, B, C a současně označení určující a dotvářející charakter městské památkové zóny je vyčerpávající charakteristikou významných kulturních hodnot území v souladu s § 6 památkového zákona a § 2 vyhlášky č. 66/1988 Sb.

Ad 3) Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52A 4/2011 ze dne 15.9.2011.

Ad 4) Žalovaný má za to, že veřejný zájem byl ve věci náležitě prokázán, když již ve shora citovaném rozsudku krajského soudu bylo uvedeno, že městský úřad: „*pečlivě zkoumal žádost P.P. z hlediska zájmů památkové ochrany, když odůvodnil, proč trvá na tom, že nová okna nemohou být plastová, resp. musí být dřevěná.*“ Z toho je zřejmé, že se žalovaný zabýval tím, zda by bylo přípustné osadit okenní otvory plastovými okny.

Ad 5) Žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 38 správního řádu, když účastníku řízení musí být předložen celý správní spis. Požadavek na oddělené vedení podkladů rozhodnutí od ostatních částí spisu je v rozporu s požadavky na vedení spisové služby.

Ad 6) K podkladu získaného pravidelnou pochůzkovou činností pracovníků správního orgánu prvního stupně žalovaný odkazuje na shora citovaný rozsudek krajského soudu, neboť věc již byla řešena tak, že tento podklad nebyl shledán nezákonným.

Ad 7) Žalovaný nepovažuje posudek Ing. Bukovského za znalecký posudek. Žalobce neuvedl žádný důvod podjatosti dotčené osoby. Ing. Bukovský neprováděl právní zhodnocení, to učinil správní orgán.

Ad 8) K nedodržení zásady materiální pravdy z důvodu nepodchycení reálného stavu oken důkazním prostředkem uvádí, že stav byl dostatečně specifikován již v žádosti P.P.

Ad 9) Žalovaný má za prokázané, že průčelí předmětného domu se uplatňuje na společných pohledech s dominantami města (areál kláštera Servitů na hoře Matky Boží a věž farního kostela sv. Michaela - všeobecně známá skutečnost, fotografie, písemnost příl. č. 127 správního spisu). Účastníci řízení měli možnost vyjádřit se k uvedené písemnosti, kopii si žalobce dle záznamu ve spise převzal dne 24.10.2012. Provedení důkazu fotografií pak již žalovaný považoval za nadbytečné, neboť se jedná o okolnost všeobecně známou. Odmítá přitom, že by byly fotografie pořízeny z nedostupného místa.

Ad 10) Dle žalovaného je nutno dbát ochrany starších oken i v památkových zónách.

Ad 11) Podíl na správě a údržbě domu je dle žalovaného relevantní, neboť v domě se nacházejí komerční prostory, jejichž užívání souvisí s rozvojem turistického ruchu, tedy samotný zásah do vlastnického práva není ve svých důsledcích nepřiměřený okolnostem případu.

Ad 12) Dle žalovaného se jednalo o rozsáhlý případ a nelze jeho projednání bez dalšího vyhodnotit jako řízení s nedůvodnými průtahy.

Žalovaný je toho názoru, že došlo k zásahu do práva žalobce, avšak v souladu s ustanovením § 6 památkového zákona.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podstatné okolnosti ve věci:

V dané věci rozhodoval správní orgán prvního stupně a žalovaný na základě zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 52 A 4/2011-63.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 30.10.2012, č.j. 4736/2009/SK/JP, bylo podle § 14 odst. 3 památkového zákona rozhodnuto, že je z hlediska zájmů státní památkové péče nepřipustné provést v prvním patře uličního průčelí domu čp. 329 v ulici V., K., Městská památková zóna Králíky, výměnu šesti bílých oken, dřevěných špaletových, dvoukřídlých, vnějších ven otvíravých, členěných do latinského kříže a vnitřních, dovnitř otvíravých, členěných na šest tabulí, s větracími křídly v horní třetině, a to za okna nová plastová, dovnitř otvíravá okna se zachováním původního vzhledu a členění. Uvedené rozhodnutí je odůvodněno odkazem na památkový zákon a na Vyhlášku o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích Východočeského kraje, která nabyla účinnosti dne 1.11. 1990. Na str. 5 je výslovně uvedeno, že plastová okna jsou nevhodná do prostředí městské památkové zóny pro svou „kulisovitost.“ V. ulice přitom patří svým založením mezi nejstarší, pravděpodobně renesanční zástavbu Králík. V místech domu čp. 329 se otevírá unikátní pohled na nejvýznamnější dominantu města - horu Matky Boží s barokním klášterem. Dům stojí na jednom z nejexponovanějších míst ve městě, necitlivý zásah by měl vliv na památkovou hodnotu a autenticitu domu a okolí. Dále se správní orgán pečlivě věnuje historii domu. Plastová okna odmítá správní orgán z důvodu nepravdivosti ve vztahu k vlastnostem historické stavby, optický dojem odráží hladkost a nediferenciovanost. Rovněž se vyjadřuje k nutnosti zachování kovového materiálu na okenních komponentech a

doplňcích. Zachování dřevěných oken konstrukčně totožných s původní dřevěnou konstrukcí zdůvodňuje rovněž nutností zachování stejného mikroklima uvnitř historické budovy, čehož plastovým oknem nelze dosáhnout.

Dne 16.2.2012 došlo k místnímu šetření, jímž byla prokázána exponovanost místa a stav oken. Dále se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyjadřuje k technickým požadavkům na okna, k zasklení nových oken, k rozměrům okna, k cenové kalkulaci, kde uvádí několik výrobců dřevěných špaletových oken, když cena u konkrétního truhláře ve městě Králíky činí za jedno dřevěné špaletové okno 8.700,-Kč. Argument levnějších plastových oken tak neobstojí. Dále správní orgán prvního stupně srovnal užité vlastnosti dřeva a plastu a zhodnotil ekonomickou stránku věci. Svoje stanovisko o nepřipustnosti plastových oken odůvodnil správní orgán prvního stupně ekonomickým vyhodnocením pořízení dřevěných špaletových oken, když správní orgán dospěl ke srovnatelnosti s plastovým oknem a zejména konkrétním umístěním domu v městské památkové zóně.

Žalovaný zamítl odvolání žalobce (odvolací námitky z velké části ve shodě s žalobními námitkami) proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se vyjádřil zejména k hodnotě oken ze 70. let minulého století (str. 5), když bylo prokázáno udržování tradičních postupů i v době socialistické architektury. To, že se dům uplatňuje na pohledech s dominantami města, vzal za okolnost všeobecně známou a nad to doložil založením fotografií do příloh správního spisu. K podjatosti Ing. Bukovského žalovaný uvedl, že tento nebyl ustanoven jako znalec, navíc nebyl uplatněn žádný konkrétní důvod podjatosti (str. 5). K použité publikaci: „*Péče o výplně historických okenních a dveřních otvorů*“ uvedl, že byla použita pouze jako jeden z podkladů a zejména, že důsledná ochrana je vyžadována i v této publikaci rovněž v městských památkových zónách. Co se týče sporované vyhlášky shora specifikované, byla vydána podle tehdy platného § 6 zák. č. 20/1987 Sb., a to včetně plánu památkové zóny, na který vyhláška odkazuje (str. 6). Co se týče testu proporcionality mezi veřejným zájmem na ochraně památkových hodnot a vlastnickým právem, byla oprávněnost veřejného zájmu dostatečně prokázána v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – posouzení poměru vlastností plastových a dřevěných oken, včetně varianty renovace stávajících oken. Žalovaný odmítl tvrzené porušení zásady materiální pravdy, neboť se správní orgán prvního stupně věnoval popisu důvodů, proč není z hlediska ochrany zájmů státní památkové péče vhodné použít plastová okna (s. 7; s. 3, 7, 8, 10, 11 rozh. spr. org. I. stupně).

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí na základě včasné podané žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), v mezích žalobních bodů, přičemž k žalobním bodům Ad 13, Ad 14, Ad 15, které byly uplatněny po lhůtě pro podání žaloby, nemohl přihlížet (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), a podle právního a skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí k (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), bez nařízení jednání (§ 51 odst.1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Ad 1) K tvrzené neústavnosti omezení vlastnického práva žalobce k nemovitosti ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod uvádí krajský soud následující argumentaci.

Podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má každý právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje.

Podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.

Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

Podle citovaného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je na ústavní rovině zajištěna rovnost vlastníků před zákonem. V odst. 3 citovaného ustanovení je pak jednoznačně stanoveno, že **vlastnictví zavazuje**, to znamená, že vlastník není ve svém nakládání s předmětem vlastnictví neomezeným pánem, nýbrž musí se podvolit zákonem chráněným obecným zájmům. Podle § 1 památkového zákona: „**Stát chrání kulturní památky jako nedílnou součást kulturního dědictví lidu, svědectví jeho dějin, významného činitele životního prostředí a nenahraditelné bohatství státu. Účelem zákona je vytvořit všestranné podmínky pro další prohlubování politickoorganizační a kulturně výchovné funkce státu při péči o kulturní památky, o jejich zachování, zpřístupňování a vhodné využívání, aby se podílely na rozvoji kultury, umění, vědy a vzdělávání, formování tradic a vlastenectví, na estetické výchově pracujících a tím přispívaly k dalšímu rozvoji společnosti.**“

Ustanovení § 1 odst. 2 památkového zákona pak stanoví, že: „**Péče státu o kulturní památky (dále jen "státní památková péče") zahrnuje činnosti, opatření a rozhodnutí, jimiž orgány a odborná organizace státní památkové péče (§ 25 až 32) v souladu se společenskými potřebami zabezpečují zachování, ochranu, zpřístupňování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek. Ostatní orgány státní správy a organizace spolupracují v oboru své působnosti s orgány a odbornou organizací státní památkové péče a pomáhají jim při plnění jejich úkolů.**“

Podle § 6 odst. 1 památkového zákona: „**Území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, může Ministerstvo kultury po projednání s krajským úřadem prohlásit za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany.**“

Z uvedeného je zřejmé, že **ochrana kulturních památek a potažmo rovněž nemovitostí, které sice nejsou kulturními památkami, ale nacházejí se v památkové zóně, je veřejným zájmem, kterému je režim vlastnictví ze zákona podřízen.**

Domnívá-li se žalobce, že omezení vlastnictví k nemovitosti podle § 14 památkového zákona je nuceným omezením vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, pak se mýlí. Pokud by krajský soud akceptoval žalobcův náhled na věc, došel by k tomu, že i každé omezení vyslovené stavebním úřadem v průběhu stavebního řízení, od souhlasu s umístěním stavby, včetně např. omezení daných ochrannými pásmy, po vyslovení podmínek stavebního povolení je nuceným omezením vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Takto široce k ustanovení čl. 11 odst. 4 přistupovat nelze. Žalobce není omezen ve výkonu vlastnického práva udržovat nemovitosti výměnou

okenních výplní, to mu aplikace právní úpravy příslušným orgánem památkové péče nezakazuje, nýbrž je limitován při výběru vzhledu a použitých materiálů.

Jestliže je předmětný dům umístěn v památkové zóně, tak i když není kulturní památkou, pak z důvodu blízkosti dalších nemovitostí, zde dle krajského soudu z důvodu jednoznačně prokázané blízkosti dominant města Králíky, a z důvodu ovlivňování zachování celkového estetického rázu zasazení kulturní památky je žádoucí, aby zpřísněnému režimu podléhaly i tyto nemovitosti. Krajský soud nesdílí právní názor žalobce o protiústavnosti tohoto zpřísněného režimu bez kompenzace, neboť jak již uvedeno, nejedná se z povahy věci o omezení téhož rozsahu. Jinak řečeno, v některých ohledech budou omezení u nemovitosti, která je kulturní památkou shodná jako u nemovitosti, která není kulturní památkou, ale nachází se v památkové zóně, v jiných ohledech budou omezení vlastní pro kulturní památku u ostatních nemovitostí v památkové zóně absentovat. Je zřejmé, že omezení nemohou být rovnocenná, tedy shodná ve všech ohledech, toto kritérium by také mělo být určující při rozhodování o poskytnutí příspěvku na kulturní památku. Pakliže by omezení byla u konkrétních nemovitostí v dané lokalitě shodná, pak je na zvážení, zda by nemovitost, k níž se omezení shodující se s omezeními kulturní památky v památkové zóně, neměla být prohlášena za kulturní památku. (To ovšem není předmětem žalobních bodů.)

Nadto, jak vyplývá z vyjádření žalovaného, má žalobce možnost získat finanční podporu z některého z programů určených pro tyto účely.

Dle krajského soudu byl v dané věci jednoznačně prokázán veřejný zájem na ochraně zachování dřevěných špaletových okenních výplní předmětného domu umístěného v městské památkové zóně města Králíky (renovací či výměnou), jak vyplývá již z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zde se v hodnocení shoduje krajský soud plně s názorem žalovaného, jak uveden shora v části vyjádření k žalobě a v části týkající se podstatných okolností ve věci. To, že se veřejným zájmem správní orgán prvního stupně náležitě zabýval, je prokázáno na str. 4, 5, 6, 7 prvostupňového rozhodnutí. V daném případě se jedná zejména o prokázání exponovaného místa, odkud je unikátní výhled, což je prokázáno místním šetřením ze dne 16. 2. 2012 a dále o posouzení nevhodnosti plastových oken s uvedením odůvodnění – odlišný vzhled, vlastnosti.

Krajský soud proto tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Ad 2) Pokud jde o Vyhlášku o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích východočeského kraje KNV v Hradci Králové ze dne 17.10.1990, uzavřel krajský soud, že byla vydána v souladu se zákonem, neboť byl řádně publikována. Dílčí změny v textu nemohou zvrátit právní účinky publikace. Je totiž rozhodující, že vyhláška byla vydána krajským národním výborem jako správním orgánem k tomu příslušným dle tehdejší právní úpravy (§ 6 odst. 1 památkového zákona v tehdy platném znění), tedy oprávněným subjektem k odvozené normotvorbě, v čemž se žalobce mýlí, tvrdí-li opak. Dále nebyl překročen rozsah pravomoci, tedy vyhláška nezasahuje do věcí vyhrazených zákonu a dále byla zde zřejmá vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard (viz shodně Ústava České republiky. Komentář: Bahýľová, L.; Filip, J.; Molek, P. a spol., Linde Praha 2010, s. 1289). Ohledně diferenciací zón se krajský soud odkazuje na shora uvedené vyjádření žalovaného k této otázce Ad 2), když se s ním ztotožňuje, neboť uvedený postup je v souladu s § 6 odst. 2 památkového zákona.

Ad 3) Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, má za to, že žalovaný, a zejména správní orgán prvního stupně, dostal povinnost provést test proporcionality v rozsahu stanoveném mu shora uvedeným rozsudkem krajského soudu, to vyplývá z rozhodnutí samého, jak je patrné z části odůvodnění tohoto rozsudku zabývající se podstatnými okolnostmi ve věci. Na tomto místě se pak podtrhuje, že byla vypořádána zejména jako stěžejní otázka adekvátnosti záměny plastových oken za dřevěné (nelze připustit pro odlišnou strukturu povrchu, barevnost, vlastnosti, konkrétní umístění nemovitosti), otázka spravedlivého požadavku na vlastníka nemovitosti (souvisí s ekonomickou zátěží, která nebyla prokázána ve výrazně vyšší míře než u plastových oken, správní orgán pečlivě shromáždil podklady pro srovnání cenového rozpětí, naproti tomu netrval správní orgán na renovaci stávajících špaletových oken), přičemž k umístění nemovitosti byl shledán převažující veřejný zájem na ochraně původního vzhledu okenních výplní.

Co se týče srovnání s postupem jiných správních orgánů ochrany památkové péče, s ohledem na jedinečnost konkrétních městských památkových zón a v nich umístěných nemovitostí, nelze v daném typu řízení o vydání závazného stanoviska podle § 14 odst. 3 památkového zákona paušalizovat přístup jednotlivých orgánů státní památkové péče, jak činí žalobce.

Námítka nedostatečného testu proporcionality ani šikanózního výkonu práva tak nemůže obstát.

Ad 4) Krajský soud nenabyl na rozdíl od žalobce z průběhu řízení ani z vydaných rozhodnutí přesvědčení, že by žalovaný zaměňoval předmět řízení za schopnost vyrobit repliku dřevěného špaletového okna, namísto posouzení toho, zda lze zaměnit stávající dřevěná špaletová okna za plastová stejného vzhledu.

Proto ani tato námitka není důvodná.

Ad 5) Účastníci řízení měli možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, když jim byl předložen kompletní správní spis. Naopak postup, který zastává žalobce, tedy vyjmutí určitých částí správního spisu, by účastníky řízení zkracoval na jejich procesních právech na nahlížení do spisu a seznámení se s podklady rozhodnutí. Mezi podklady rozhodnutí totiž nepatří pouze důkazy, nýbrž i další obsah správního spisu.

Tato námitka tak byla vyhodnocena jako nepřípadná.

Ad 6) Tato námitka (podklad získaný pravidelnou pochůzkovou činností pracovníků správního orgánu prvního stupně) již byla řešena v citovaném rozsudku krajského soudu s vyslovením, že se jednalo o nikoliv nezákonný podklad.

Námítka je proto nedůvodná.

Ad 7) Námítka do posudku Ing. Bukovského je ryze obecná, bez rozměru konkrétnosti. V obecné rovině ji tak krajský soud neshledal důvodnou. Námítka podjatosti nebyla rovněž konkretizována, a to ani v žalobě, ač tuto výtku uplatnil žalovaný již ve svém rozhodnutí.

Námítka je pro svoji obecnost nedůvodná.

Ad 8) Historická hodnota oken ze 70. let minulého století byla objasněna, (viz část o podstatných okolnostech ve věci v tomto odůvodnění), reálný stav oken byl doložen jednak samotnou žádostí P.P. a dále nebyl předmětem sporu.

Námitka tak byla vyhodnocena jako nedůvodná.

Ad 9) Umístění nemovitosti na exponovaném místě bylo prokázáno místním šetřením, pravidelnými pochůzkami; co se týče fotografií, nejedná se o takovou vadu řízení, jejíž absence by vnesla do věci jiný právní náhled, tedy tato vada nebyla způsobilá poškodit žalobce na jeho subjektivním hmotném veřejném právu.

Proto byla námitka vyhodnocena jako nedůvodná.

Ad 10) Uvedená publikace byla pouze jedním z podkladů, správní orgán ochrany památkové péče musí zohlednit jedinečnost konkrétní nemovitosti.

Uvedená námitka tak není důvodná.

Ad 11) Námitky zde uvedené o způsobu kompenzace výdajů s výměnou oken za situace, kdy byla prokázána blízkost nákladů dřevěných i plastových oken, nemají vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Ad 12) Námitka průtahů nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud byl žalovaný nečinný, mohl žalobce uplatnit opravné prostředky proti nečinnosti, jak je zná správní řád.

Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, tedy žalovaný napadeným rozhodnutím nezkrátil žalobce na jeho veřejném subjektivním právu. Za daného stavu věci krajskému soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. března 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová